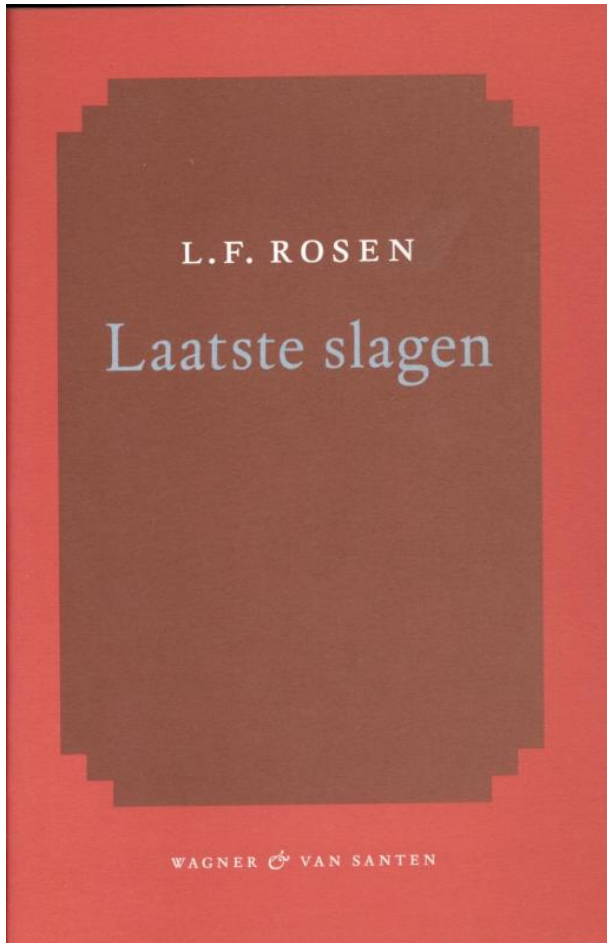

Laatste slagen

Auteur:	L.F. Rosen
Bladzijden:	16 pp.
Genre:	Poëzie
Taal:	Nederlands
Uitgever:	Poeziecentrum vzw
ISBN:	9789080333352
Verschenen:	03-09-2011

[Laatste slagen.pdf](#)

[Laatste slagen.epub](#)

Een bescheiden, ingetogen dichter maar het effect van zijn poëzie is er niet kleiner om. Rosen schrijft gedichten die zich onder je huid nestelen, zachtjes, zonder grote, ‘hooggeboren’ woorden die ‘zwaar en / misprijzend in klanken hangen als in eikehouten stoelen’. Zijn taal is eerder, in de woorden uit een gedicht van zijn eerste bundel Adel (1994) ‘fijnstoffelijk, vol onbedoelde helderheid’. Rosen schrijft een poëzie die behoedzaam en buigzaam is en waarin grote emoties wel omcirkeld worden maar nooit direct aangeraakt. Ondanks de intimiteit van zijn gedichten – ze gaan vaak over herinneringen, over de weemoed die de onherroepelijke vergankelijkheid van het leven bij een voorzichtig levend mens kan oproepen – is de buitenwereld evenzeer aanwezig. De wereld van indrukwekkende voorgangers of helden uit de geschiedenis. Wat klein lijkt, biedt ook altijd uitzicht op iets groters; wat subtiel is kan ook overdonderend blijken te zijn.

Rosen is een wendbare dichter, eentje die lenig beweegt tussen kwetsbaarheid en kracht, ontroering en huiver, troost en ontluistering. ‘Iemand die in staat is om te zien dat geluk soms ook, in plaats van teder of duizelingwekkend, hard kan zijn, schreef de vorig jaar overleden Vlaamse dichter Herman de Coninck. De archaische spelling van de titel is exemplarisch voor de manier waarop Rosen, relativerend, speelt met verleden en tradities. Rosens dichterschap (dat aanvankelijk, zoals vaak vermeld wordt, dat van een

‘zondagsdichter’ was) is nog lang niet uitgeput.

Ijkpunt in zijn poëzie blijft het hart, hoe ‘onhandig’ dat hart volgens de dichter zelf ook zijn mag.